

בובת השלג

א. קאראפישצ'ב

ערב בא. האדמה הייתה מכוסה בשלג
טרי רך. גגות בתים נצצו בשלג וטיפות
מים נפלו מהם בשקט. קרני שמש
חמימים עברו דרך ענפי עץ הדובדבן
הזקן ונפלו על כרית רבגונית המונחת
תחת החלון. על הכרית נמנם חתול
שחור ושמן. מדי פעם הוא פתח את
עיניו והביט על הדרורים המקפצים
בחצר. בחדר שיחקו פטיה ומרינקה.

פטיה צייר דבר מה בגיר על הרצפה,
ומרינקה השחילה על חוט חרוזים
כחולים.
"אולי נצא החוצה?" הציע פטיה.
"נצא, אם סבתא תסכים" ענתה
מרינקה.
הילדים נכנסו למטבח. סבתא קלפה
בצל ליד הכיריים.
"תוכלו לצאת, אבל תתלבשו חם"
אמרה סבתא "ואם הידיים יקפאו, חזרו
מיד הביתה ותתחממו ליד האש."
מרינקה לבשה מעיל, עזרה לפטיה,
עטפה לו את הצוואר בצעיף צמר חם
ונתנה לו כפפות. הם יצאו לחצר.
בהתחלה זרקו כדורי שלג על הדרורים.
להקת דרורים קטנים התרוממה גבוה
מעל מטע הפירות המושלג וירדה איפה
שהוא אחריו.
"איזה שלג רך!" קראה מרינקה

הספסל תחת החלון, כדי לראות טוב יותר את בובת השלג שלהם. רוח חזקה נשבה, ענפי העצים התנדנדו מעליה ושפכו עליה פתיתי שלג. בובת השלג כאילו טבעה בשלג עמוק התנועה כמו בחלום מתוק. פתאום

ממקום כלשהו הופיע כלב שחור, ניגש והתחיל להריח סביבה. פטיה ומרינקה

ששקעה עד הברכיים בתוך ערמת שלג תחת עץ הדובדבן. "את יודעת מה חשבתי?" שאל פטיה "אולי נעשה בובת שלג!" "מצוין" שמחה מרינקה.

התחילה העבודה. בהתחלה גלגלו שלג לכדורים גדולים. תוך פחות מחצי שעה ובובת שלג יפהפה הייתה מוכנה. פטיה הביא קצת צמר גולמי מהבית והילדים עשו לה שערות. במקום עיניים שמו שני חרוזים כחולים. פטיה רץ עוד פעם הביתה, הביא צעיף ישן של סבתא ועטף לבובה את הצוואר, כדי שלא תצטנן.

השמש כבר שקעה, באו דמדומים. השלג נעשה תחוח. איפה שהוא קראו תרנגולים, נבחו כלבים. ערב קר ירד על הכפר. סבתא הופיעה בדלת וקראה לילדים. הם נכנסו לחדר ומיד עלו על

קפצו מהספסל - זה הכלב שלהם. סימן
שאבא חזר מהשוק והביא להם מתנות.
גם אמא חזרה מהשכנים וכולם
התיישבו לשולחן.

בזמן הארוחה אמר אבא "באה רוח
צפונית ומורידה אדם ממש מהרגליים.
בלילה תהיה סערת שלג. אם מישהו
לא יספיק להגיע הביתה יקפא בדרך.
אחר כך כולם התאספו בחדר מחומם
היטב. אבא קרא עיתון עד שזה נפל לו
מהידיים. היה עייף אחרי הנסיעה
בקור. הוא נשכב ונרדם מיד. אמא
השכיבה את הילדים וכבתה את
המנורה.

מיטות הילדים עמדו תחת החלון.
כשרק האור כבה הם התרוממו
והתחילו להסתכל לחושך הגן.
"פטיה, אתה רואה אותה?" שעלה
מרינקה.

"לא. איפה היא?"

"שם, תחת עץ הדובדבן. אני רואה."

"היא תקפא הלילה?"

"תקפא, המסכנה!"

הרבה זמן ישבו הילדים במיטות שלהם
ושתקו בעצבנות.

בחוץ יללה הסופה. פטיה שאל:
"מה את חושבת, היא תמות מקור?"
"תמות. האם לא שמעת מה אבא אמר
כשאכלנו."

"אז בואי, ונביא אותה לחדר!"
"על מה אתם שם מתלחשים? למה
אינכם ישנים?" נשמע קולה של אמא.
"אנחנו כבר ישנים, אמא" ענה פטיה.
"חכה, עוד מעט אמא תירדם ונביא
אותה הביתה" לחשה מרינקה.
הילדים השתתקו, הקשיבו לנשימה של
אמא הישנה.

אחר כך קמו, התלבשו ועל קצות
הבהונות יצאו מהחדר. בחוץ נשבה
רוח קרה כמו קרח. פטיה ומרינקה
מצאו את הבובה רק בקושי. ניערו
ממנה שלג, הקיפו בידיהם ובזהירות
הביאו הביתה. השכיבו אותה במטבח
סמוך לתנור, סחבו שמיכה מחדר

השינה, כיסו אותה ורגועים נשכבו
לישון.
למחרת בבוקר הילדים רצו להעיר את
בובת השלג שלהם. הם רצו לתנור
וראו – אין בובה! ותחת השמיכה
הרטובה התפשטה שלולית מים נקיים,
שקופים.
פטיה ומרינקה סיפרו כל זה לסבתא.
ואיך היא צחקה! וילדים היה חבל כל
כך על בובת השלג כחולת העיניים
שלהם.